

— "Αλλωστε χθές πάλι είχες μιὰ άλλη ρόμπα πού σοῦ πήγαινε περίφημα. Προχθές ἐκείνη τὴν πράσινη πού ἦταν τρέλλα. Εἶσαι πάντα ωραία, ἀγάπη μου, κι' ὅλες σου ἡ ρόμπες σοῦ πᾶνε ἔξοχα. Μήπως ἐκείνη ἡ ἄσπρη μὲ τὸ κίτρινο βελούδο πού ἔρραψες μονάχη σου;

— Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα, αὐτὴ ἐδῶ...

— "Ἀφησέ με νὰ σὲ καμαρώσω. Εἶσαι θεσπεσία! Ὑπέροχη! Ἄν δὲν είχες αὐτὰ τὰ κλαμμένα μάτια καὶ τὴν κατακόκκινη μύτη...

— Ὡστε σ' ἀρέσει;

— Πάρα πολύ.

— Μοῦ πάει;

— Θεῖα!

— Καὶ δὲν μοῦ κόστισε πολύ. Τρακόσια φράγκα. Μὲ τίς νταντέλλες!

— Μπράβο.

— Τὸ χρῶμα πῶς σοῦ φαίνεται;

— Ὡραῖο!

— Ποιὰ σ' ἀρέσει καλύτερα, ἐτούτη ἢ ἡ πράσινη;

— Κ' ἡ δυό!

— Μὰ πὶο πολύ;

— Αὐτὴ πού φορεῖς τώρα!

— Ναί. Μὰ κ' ἡ πράσινη δὲν σ' ἀρέσει;

— Πάρα πολύ!

— Μὲ κοροϊδεύεις!

— Ὁχι, δὲν σὲ κοροϊδεύω.

— Ὡστε σ' ἀρέσει καλύτερα ἀπ' ὅλες αὐτὴ;

— Ναί!

— Γιατί λοιπὸν δὲν τὴν ἐπρόσεξες ὅταν μπήκα;...

Καὶ δὲς του ἀπ' τὴν ἀρχή. Ὁ Φράνς πήγε νὰ τρελλαθῆ. Ἡ Ἐμμη ἄρχισε πάλι νὰ κἀνη σύγκρισι μὲ τὸ ἄλλοτε, ν' ἀναστενάξῃ, νὰ πνίγεται στὰ παράπονα. Ἦταν ἀπαρηγόρητη! Ὁ Φράνς δὲν κρατιόταν πειὰ. Τῆς εἶπε βαρεῖα λόγια, πῶς εἶχε κανταντήσει ἀνυπόφορη, πῶς ἔκανε τὴ ζωὴ του μαρτύριο! Καὶ στὸ τέλος πήρε τὸ καπέλλο του καὶ βγήκε ἀπότομα, κλείνοντας πίσω του μὲ δυνατὸ χτύπο τὴν πόρτα...

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο ὁ Φράνς εἶχε τύψεις. Γιατί τὴν ἀγαποῦσε τὴν Ἐμμη. Τὴν ἀγαποῦσε πολύ. Καὶ στὸ κάτω - κάτω ἡ γυναικούλα του εἶχε δίκιο. Ἦταν ἕνας μέγας γαῖδαρος!

Φόρεσε τὴν καινούργια τῆς ρόμπα πού εἶχε παιδευτὴ μιὰ ὀλόκληρη βδομάδα νὰ τὴν ράψῃ γι' αὐτὸν, γιὰ ν' ἀρέσῃ στὸν ἄντρα τῆς, κι' αὐτὸς δὲν βρῆκε ἕνα καλὸ λόγο νὰ τῆς πῆ. Ἡ Ἐμμη εἶχε δίκιο. Τὸν ἀπορροφοῦσε τόσο πολὺ ἡ ἐφημερίδα του πού δὲν τὴν πρόσεξε. Πῶς τὴν πλήγωσε! Τί ἀπαίσιος πού ἦταν!... Ἐκανε λίγα βήματα καὶ γύρισε πάλι στὸ σπίτι. Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου. Βρῆκε τὴ γυναῖκα του στὴν ἴδια θέσι πού τὴν εἶχε ἀφήσει. Ἄπο τὰ πολλὰ κλάμματα εἶχε πέσει σὲ βαθὺν ὕπνο. Πλησίασε, γονάτισε μπροστὰ τῆς κι' ἄρχισε νὰ τῆς ψιθυρίζῃ συγκινημένως χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά τῆς:

— Ἐμμη! Χρυσὴ μου γυναικούλα! Ἀγαπημένη μου, συχώρεσέ με. Εἶμαι ἀπαίσιος. Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω! Συχώρεσέ με. Ἄνοιξε νὰ δῶ τὰ γλυκά σου ματάκια.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἐμμης σιγά - σιγά φωτιζόταν. Ἐνα εὐχαριστήμενο χαμόγελο ἀνθισε στὰ χεῖλη τῆς καὶ ἀνοίγοντας ἀργὰ τὰ μάτια τῆς σηκώθηκε ὀρθὴ καὶ τοῦ εἶπε ξαφνιασμένη:

— Αὐτὴ ἡ ρόμπα μοῦφερε εὐτυχία. Τώρα κατάλαβα πῶς μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα σὰν ἄλλοτε!

Καὶ τοῦ ἀνοιξε τὴν ἀγκαλιά τῆς, τὴ γλυκειὰ, θερμὴ τῆς ἀγκαλιά.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Περνώντας ἀπὸ τὸ θέατρο τοῦ Ρουέν, ὁ περίφημος ἠθοποιὸς Πρεβίλ ἔκανε παρατηρήσεις σὲ μιὰ ἠθοποιὸ πού ἔπαιζε τὸ ρόλο ἐγκαταλειφθείσης ἐρωμένης. Ἡ ἠθοποιὸς δὲν ἔδειχνε ἀρκετὸ πάθος καὶ λύπη στὸ παίξιμό τῆς.

— Ἐν τούτοις δὲν εἶνε δύσκολο νὰ παίξετε αὐτὸ τὸ ρόλο, εἶπε ὁ Πρεβίλ. Φαντασθῆτε ὅτι ἀγαπᾶτε τρελλὰ ἕναν ἄνθρωπο καὶ αὐτὸς σᾶς ἐγκαταλείπει... Τί θὰ ἐκάνατε;

— Ἐγώ;... ἀπήντησεν ἐκείνη. Θὰ ζητοῦσα νὰ βρῶ ἕναν ἄλλο!

Ἐνας νέος πού ἐπεσκέφθη μιὰ διάσημη χορεύτρια τῆς Ὀπερας στὸ πλοῦσιο σπίτι τῆς, τῆς παρεπρόσθη γιὰ μιὰ προστυχία τοῦ θυρωροῦ τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Πρέπει νὰ τὸν διώξετε αὐτὸν τὸ παληόγερο. Δὲν πηγαίνει σὲ σᾶς νάχετε τέτοιον πορτιέρη.

— Τὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ, εἶπ' ἐκείνη, ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Εἶν' ἡ πατέρας μου!...

Ἡ μεγάλη τραγωδὸς Ραχήλ προσκάλεσε κάποτε τὸν Ἀλέξανδρο Δουμᾶ σὲ γεῦμα μὲ τὸ ἀκόλουθο χαριτωμένο γράμμα:

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

Ἐλάτε αὔριο νὰ γευματίσετε μαζί μου. Δὲν θὰ διασκεδάσετε βέβαια πάρα πολὺ, γιατί δὲν ἔχω πνεῦμα. Ἀλλὰ ἡ ἐπίσκεψί σας θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἔχω πνεῦμα τὴν ἐπαύριον, γιατί ἔχω καλὴ νιμῆ...»

Ἐνας πελάτης ἐστιατορίου στὸ γκαρσόνι:

— Γκαρσόν, ἀλλάξε ἐδῶ ὁ διευθυντής;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὁ παλαιὸς ἐπαύθη;

— Ὁχι, κύριε. Εἶνε ἀρρώστος καὶ θέλει νὰ κἀνη κούρα.

— Καὶ τί ἀρρώστεια ἔχει;

— Δὲν ξέρω, κύριε, ἀλλὰ ὁ γιατρός τοῦ παρήγγειλε... νὰ μὴ τρῶν τίποτε ἀπ' αὐτὰ πού φτιάχνουν ἐδῶ!...

Στὸ μεστωρᾶν. Ἐνας νέος Ἀγγλος πού τελείωσε τὸ γεῦμα του, στὸ γκαρσόνι:

— Λυποῦμαι πάρα πολὺ, φίλε μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω νομίσματα τοῦ τόπου σας γιὰ νὰ σᾶς πλη-

ρώσω τὸ λογαριασμό.

— Δὲν πειράζει, κύριε. Δεχόμαστε καὶ ξένα.

— Ἀλλάζετε καὶ ξένα; Πού νὰ τὸ ξέρω! Δὲν ἐπῆρα μὰζύ μου...

Στὸ ξενοδοχεῖο ὕπνου, ἕνας μποῆμ ρωτᾶει τὸν ὑπάλληλο:

— Πόσο νοικιάζετε τὰ δωμάτιά σας, κύριε;

— Ἐκατὸν εἴκοσι φράγκα στὸ πρῶτο πάτωμα, ἑκατὸ στὸ δεύτερο, ὀγδόντα στὸ τρίτο καὶ πενήντα στὸ τέταρτο.

— Γιατί σταματήσατε; Ἐξακολούθηστε.

— Δὲν ἔχουμε ἄλλο πλῆρωμα, κύριε.

— Λυποῦμαι πολὺ, φίλε μου, ἀλλὰ τὸ ξενοδοχεῖο σας δὲν εἶνε... ἀρκετὰ ψηλὸ γιὰ μένα.

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίαις, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κηπος Κλαυθμῶνος, 3-9 μ. μ. καθ' ἐκάστην καὶ τὰς Κυριακὰς.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Τὰ μαθήματα εἰς τὴν Μαγειρικὴν Σχολὴν τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Ν. Τσελεμεντέ, θὰ ἐπαναληφθοῦν κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου. Ἐγγραφαὶ γίνονται ἀπὸ τώρα. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ Βησσαρίωνος 8 — Τηλ. 31332.